

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

излази четири пута преко недеље. — стоји за нови сад 40, а на страну 60 новчића месечно. — За отласе наплаћује се од једне врсте 3 и 30 нов. за жиг сваки пут.

КРАЉЕВА СЕЈА.

(Наставак.)

V. ПОЈАВ.

Дворски врт. **Михаило** (уласи лагано обзирући се на све стране).

Михаило.

Нема је! Рече ми да ће доћи. — Како Срце куца плахо; како дршћу живци: Боља је и није, не знам: желео бих само Да оваким болом и умрем. — Страшљивац Таки као сада нисам никад био!
К'о да сваки корак новог страха носи.
Откуд страха? За што да се страшим? Кога Да се страшим? Мога врта? Ил' љубави?
Теодоре? За што? Она мене љуби!
Неде? (Срдито). Заш' мегонињена слика свуда?
За што успомена њена крати уздах
Љубављу згрејаних прсију? Клони се
Мрска слико жене наметнуте, клон' се!
Не ћу тебе, не ћу! Теодору љубим —
Ја њу тражим! — Клон' се — ено је где иде!
Клон' се! (Хита јој у сукоб).

Михаило (у мушким оделу, вођена од) **Михаила.**

Теодора.

Чекаше ли дуго?

Михаило.

Од кад живим, никад
Чини ми се нисам тако дуго чек'о!
Ово беше цео век. А где си била?

Теодора.

Срце моје беше овде! Па и на што
Срце кад с другима боравим?

Михаило.

А с киме?

Теодора.

С Недом.

Михаило (изненађен.)

Шта?

Теодора (хладно).

Са Недом, твојом женом. Није л' Царском посланику дозвољено тражит' Краљицу госпођу?

Михаило (журно.)

Шта ти рече, кажи
Шта говори Неда? Приметили какву
Сумњу јој на челу? Људи веле: Жена
Уме познат' жену, ма и под оклоном.

Теодора (смеши се).

Онда твоја жена није доста жена!
„Глава, ма и млада, боље служи цару
Него лета. Хвалим избор твога цара!“
То су њене речи.

Михаило (радосно.)

То је срећа!

Теодора.

За нас.
За њу је несрећа. Чуј што чека јоште
Кратковиду Неду. У то исто време
Сутра ја сам код ње. И ти буди близу,
Прислушкуј пажљиво шта се збори,
Па кад видиш да је по нас згодно време
Уђи смело. Тад је већ све спремно
С чега Неда вальа да пострада. Схваћаш?

Михаило.

Ха, да веште замке!

Теодора (гордо).

Љубав је оплела.

Михаило.

А народ кад чује, шта ће рећи? Народ
Листом штује Неду, јер ужива њена
Доброчинства.

Теодора (горко).

Да је твоје насилије

Одгонило Неду, народ би те листом
Кар'о. Исти народ одобриће дело

Кад му исповедиш да си са неверства
Жену одгонио.

Михаило.

Али Урош, Урош?
Не рече ли сама, да ме озлојеђен
И сломити може?

Теодора (злобно).

Урошевом снагом
Бугари се служе. По што царска помоћ
Бугаре оснажи, нема Урош су чим
Да оправда своју одагнану сеју.

Михаило.

А шта ће Гаридес? Морају се њему
Осветити мачем.

Теодора (лукаво).

Ал' га не ћеш наћи!
Гаридес је нест'о. Доћ' ће место њега
Царска сестра у двор, да донесе краљу
Развод са краљицом који носи име
Грчког патријара. (Показује писмо.) Плаши ли
те још што?

Михаило (тврдо).
Ништа, душо, ништа! Стидећ' се признајем
Да ми страх за твоју будућност за један
Тренутак срце савладао.

Теодора (нежно.).

За што пушташ
Да ти страва даљне будућности мрачи
Весели тренутак што ти љубав пружа?

Леонтас (показује се на дну позоришта.)
Ха! (Помачи се хитро патраг.)

Михаило (нежно.).

Прости душо! Ненавикнут до сад
На толику срећу, тако ме је снажно
Савладала данас, да и не знам управ
Што ти рекох: душа ражарена стопи
Усеред мозга моје мудровање. Оста
Усамљено срце, само да те љуби.
Прости!

Теодора.

То је мени драго сведочанство
Твога нежног срца. (Нежно.) Још за који данак
Служи магновењу; а кад рок протече
Неди намењени: награда се ближи
Коју ти опреми Теодора. (Трза се.) Хајдмо
Ноћ се ближи. Ено већ се месец диже
Знај пажњивост ваља да нам прати стопе
Хајдемо! (Води га за руку.)

VI. ПОЈАВ.

Леонтас (ближи се пажљиво и звера на ону страну,
куд су отишли).

Леонтас (тихо.)

Шта би ово? Шта угледах овде?
(Таре очи.) Машта, празна машта; није било
ништа!

Распламтео мозак извлачи из земље
Црне слике, које трују душу. Ја сам
Болан. Ох, преболан! Ха, ено је! Ено
Растаје се њиме на савитку. Није л',
Није л' ово било пусто сновићење?
Беху л' ово њене суште речи, Боже!
То је одвећ много за једно створење!!
Збогом тиха срећо сањане љубави!
Еј, и ти си цвала да у туђој земљи
Увенеш! Моја те суза од сад роси.
Збогом верна друго млађана живота,
Ти оде, а моје срце оста пусто!
Ух, како је горко самовање! (Покрива лице).

Капулос (ближи се полако и меће му руку на раме)

А ја?

Леонтас (мирно.)
Ти си? (Мрко.) А ти ходи, помози ми мрети!

Капулос (хладно.)

Не ишти од слуге, да се лађа божјег
Дела.

Леонтас

А ти иди.

Капулос.

Куда?

Леонтас.

Куд ти драго!

Капулос.

Онда могу овде остати.

Леонтас.

А на што?

Капулос.

Да ти кажем хвала на твом поверењу.

Леонтас (тихо.)

На што да и твоје отарело срце
Морим тугом.

Капулос.

Срце које љуби није
Нигда старо. Ваљда мислиш да је боља
За мене награда, кад помогнем сину
Славна оца да си трује душу
Очајањем? Како мислиш да ћеш једном
Пред оца изаћи?

Леонтас.

Преклињем те мучи.
Уштеди ми бола.

Капулос.

Док те тако гледам, и ја га осећам. Не ћу,
Већ говори!

Леонтас (одважно.)

Хоћу! Твоје речи, разблажише мало
Удар што претрпех. Хоћу, слушај. Мога
Оца на престолу намера је била
Да свом наследнику, мени, Теодору
За жену испроси. По што отац паде
Син је добро знао што му чинит' ваља
Да освети оца, али су ме лажна
Обећања царска вешта успавала.
У надежди сести на властелски престо,
Негов' сам стару љубав у потаји.
Дворанину цара не беше могуће
Да касније згуси љубав што отхрани

Кнегевић за дивну Теодору. Ево, (горко)
На овоме месту укопах је данас
По што видех ону за коју сам живео
У туђим рукама.

Капулос.

Учијим?

Леонтас.

Михаил — —

Капулос.

То је доста! Чу ли, што сам и ја видео?
Прикривено твоме оку, ал' овоме (показује своје)
Које безазлена љубав не заслепи
Доста јасно. Видех где лукаво око
Андроника, прати твоју љубав.

Леонтас (брзо.)

Како?

Ниси добро глед'о! на што онда мене
Да шаље са сестром?

(Наставиће се.)

М И С Т И ЂИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Пркос“, „Да је мени лећи па умрети“, „Локот.“)
Ове три шаљиве игре с певањем приказане су у четвртак 6. априла. Ј. Племенчић, члан народног позоришта у Београду, као гост у сва три комада.

Господин Племенчић, који је на кратко време дошао амо да гостује, назеба је и промукао путем; с тога нам уживавање, на жалост, не беше потпуно. Али се из игре његове већ у прва два комада видело, да је па глумионици код куће, да је окретан и вешт глумац, да је изврстан комичар, који прошиља и фино играјући пази на херу, речју да се добро разуме у својој струци. У „Локоту“ пак где црнац Мунго држи управо сав комад, ту је тек развио свој уметнички дар; лаке ноге, живи покрети вреле крви жаркога појаса, нагла промена претворнога плача на смех, лакомство, жудња за јаким пићем, сцена на прозору, пењање уз лестве, а особито пијањство, срчаност у њему, и пијано боксовање, све то беше изведенено тако верно и прецизно, како још до сад не видесмо на нашој глумионици. Многи моменти опомињају на уметнике карлова театра у Бечу. Енглеске речи изговарао је разговетно, а у певању помагао се спуштањем гласа. Штета што не беше при гласу, те се не могаше заузјати свом својом снагом!

У првом комаду особиту пажњу заслужују: Л. Хаџићева, која је честито заступала сокину улогу,

игром и певањем; а осим ње изврсна беше, као обично у таким улогама, Ј. Поповићева (Ката).

У лакриди одчиковане се уз Племенчића (Крчића) Ј. Поповићева (Крчићка). Жива игра К. Савићева („Намигуће“) беше тога вечера такођер необично добра. Добрић и Добрићка (Зорић и М. Савићева) бише заиста угледно двоје људи, као што и карактер њихов собом доноси.

Трећи, нови комад „Локот“ без Мунга не би много вредио. Заплет је слаб. Богаташи у годинама (Суботић) хоће да узме своју храћеницу (Л. Хаџићева), да би тако приграбио младу лепотицу и — њезино удвоstrучено имање, па је поверава на чување кључарици (Ј. Поповићева), црницу робу (Племенчић) и „локоту“; али поморски капетан (Рашић), преобучен као стари инвалид, прикраде се и успне по лествама кроз прозор на горњи бој, заваравши матуру упаљеницу измишљеним причама о незиним некадашњим љубазницима, а црница пићем; отвори „генералним“ кључем фијоку, у којој су исправе: те тако долази до жене, мираза, кључарице и роба. Али је овај комад зачињен смешним ситуацијама, досеткама, оригиналном, живосном и симпатичном сликом роба прне боје, а поврх свега песмама црчевим и морнаревом. Уз Племенчића приликоваху Суботић и Поповићева, а добро се држаху Рашић и Хаџићева.

Б.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

ПРЕТИПЛАТА

ПРЕДСТАВА 54.

БРОЈ 5.

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 11 АПРИЛА 1872

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРANI:

ПОШТЕЊАЦИ.

ШАЉИВА ИГРА У 4 РАДЊЕ, НАПИСАНО БАРИЈЕР И БАПАНДИ, С НЕМАЧКОГ ПРЕВЕО Ј. ХАЦИЋ.

ОСОБЕ:

Пепоне, негдашњи трговац	Племенчић.
Емелина, ћећи пепонетова из првога брака	Ј. Маринковићка.
Евђенија, ћећи пепонетова из другога брака	М. Недељковићка.
Баскур, банкар	Суботић.
Дифуре, негдашњи гвожђар	Рашић.
Дифурова, жена му	Ј. Поповићева.
Раул Дифуре, њихов син	Лукић.
Едгар Тевно, сликар	Недељковић.
Октав Делкроа, сликар	Брани.
Вертиљак, негдашњи бележник, октавов ујак	Зорић.
Анатол Масан, пепонетов брат од ујака, шпекулант на берзи	Лесковић
Лекардонел, шпекулант	Пешић.
Жермен, служитељи код Пепонета	Хацић.
Август,	Соколовић.
Сузана, собарица	Л. Хацићева.

Прве две радње збивају се на селу код Пепонета; трећа радња у Паризу код Пепонета; четврта у Паризу код Октава.

Г. Ј. ПЛЕМЕНЧИЋ, члан народног позоришта у Београду, као гост.

У уторак 17 априла: „ЂУРАЋ БРАНКОВИЋ.“ Драма у 5 чинова, од К. Оберњика, по мађарском прерадио Ј. Ђорђевић. — Г. АДАМ МАНДРОВИЋ, редитељ народног позоришта у Београду, као гост.

Од „Зборника позоришних дела“ изашле су три свеске. У првој је свесци „Школски надзорник,“ у другој „Шаран,“ а у трећој „Честитам“ и „Француско-пруски рат.“ Прве две свеске стоје свака 20, а трећа 30 новч. а. вр. и могу се добити обдан у позоришној писарници и у вече на каси.

ПОЧЕТАК У 7 И ПО А СВРШЕТАК У 10 И ПО САХАТА.